

være i Stand til, om end mangen Gang med Vanskelighed, at komme igennem med flere gode Reformer, saa vil vi nu snart følelsen af, at Saadant ikke mere lod sig gjøre. Men desuden mener jeg, at den høitagtede Minister har fuldkommen Ret i at sige, at, naar Oppositionen var optraadt i en mildere Form, naar den havde anvendt Zephyrvinde, saa vilde det være gaaet bedre. Jeg tør nemlig driste mig til at sige, at der ikke fra Oppositionen er fremkommet Noget, som ikke med fuld Ret kan siges at have været fuldt moderat. Der har været et Par Diebliske, hvor jeg har ment, at der netop var for stort Vindstille i Oppositionen, og det vil jo ogsaa mindes, at i næstforrige, ordentlige Samling var der et saadant Vindstille, at Oppositionen viste sig endog saa saa medgyrkelig at give det daværende Ministerium Leilighed til at trække sig ud af den Stilling, som den Gang for det daværende Ministerium var noget vanskeligt. Oppositionen stillede sig nemlig saaledes, at Ministeriet trak sig bort efter eget Dnske og ved Oppositionens Hjælp. Men, naar man nu huffer dette, saa maa det undre, at den høitagtede Conseilspræsident kan mene, at det vilde gaa bedre, naar Oppositionen før frem med mere Milbhed. Det er selvsjælgelig, at Oppositionen har ved de senere Aars Ministerfister afventet, hvorledes de nye Ministre ville stille sig, inden man afgjorde, hvorledes Oppositionen skulde stille sig, og hvis altsaa den høitagtede Conseilspræsident og hans Ministerium havde stillet sig mildere end de foregaaende Ministerier, hvis han var kommen ind her med veskelige Zephyrvinde i Stedet for at komme med de meget stærke Udtalelser den første Gang, vi hørte ham, saa holder jeg mig ogsaa overbevist om, at Oppositionen havde talt i samme Tone og stillet sig paa samme Maade til ham, som han stillede sig til den. Vi huffe imidlertid Alle, hvorledes den høitagtede Conseilspræsident første Gang, han havde Ordet, talte om, hvad han „af al Magt“ vilde sætte igennem, og om, at han havde den Overbevisning at finde Bifald hos Folkets store Flertal, medens han slet ikke huffede, at han var i Folkethinget, og slet ikke nævne, at han haabede ogsaa at have Folkethingets Bifald. Dertil tog han intet Hensyn, idet han kun nævne, at han af al Magt vilde sætte det og det igennem, og at han var overbevist om at have Folkets store Flertal med sig; men alene dette, at glemme Folkethinget, viste os, at der var ikke nogen stor Milbhed at vente fra den Side. Men selv da den høitagtede Minister opdagede, at den Forventning, han havde til Folkets store Flertal, var glippet, og at han havde taget fuldtændig feil i sin Bedømmelse af Bælgerne, selv da viste han sig ikke i mindste Maade mildere; tværtimod har han under denne Forhandling brugt de stærke Udtalelser, jeg har nævnt, Udtalelser, der sandelig ikke give Udfigt til større Medgyrkelighed eller Milbhed.

Jeg skal derfor sige, at med Hensyn til vor Stilling overfor Ministeriet har den høitærede Minister angivet Tonen, og vi have kun givet Svar paa Røttale. Den høitærede Minister fandt Grund til at berigtige, hvad der var anført som hans Ord tidligere, da han havde sagt, at han og hele Ministeriet vilde være villigt til at vige Pladsen, naar det viste sig, at Andre bedre kunde gennemføre den Sag, som han nu synes fremdeles at ville stille paa Spidsen; dette er ganske rigtigt. Den høitærede Minister har fuldkommen Ret; det var med Hensyn til Bæstningsagen, han udtalte disse Ord. Men hvad der er sagt med Hensyn til det Forunderlige i den høitærede Ministers Udtalelser angaaende dette Punkt, det finder jeg fuldkommen begrundet uagtet den Forklaring, han gav deraf. Jeg finder nemlig — og det maa den høitærede Minister jo vide — at Hs. Majestæt kan ikke tvinge noget Ministerium til at blive i det Dieblis, det ikke selv vil; saa vidt strækker Hs. Majestæt Kongens Magt sig ikke; thi et Ministerium skal være ansvarligt for Regjeringens Førelse, og ingen Magt kan tvinge nogle Mand til at paatage sig et Ansvar for det, de ikke ville have Ansvar for, og hvad enten Hs. Majestæts Mening er den eller den om Ministeriet, saa staaer det til Ministeriet selv naarsomhelst at nedlægge sine Portefeuiller og bede Hs. Majestæt om at fritage sig for Besværgelsen af disse. Det er det, jeg synes, den høitærede Minister glemte; thi naar han vil erindre det, saa blive de Udtalelser, der her fra flere Sider ere fremkomne om det Forunderlige, ja, jeg vil sige Beklagelige og Sørgelige i, at Ministeriet bliver siddende, skjøndt Forholdene ere, som de nu ere, jo fuldkomment begrundede, det er det, jeg vil hævde. Den høitærede Minister har maaste — jeg glemte at nævne det, da jeg før omhandlede dette Punkt — en Masse Misdler til at sætte sin Billie igennem. Der skal jeg, for ikke at gjøre mig skyldig i en Paastand, hvorimod det kunde gjøres en vis Indvending, gjøre opmærksom paa, at jeg antager, at den ærede Minister tænker paa en ny Opøsning af Folkethinget. Og jeg ser virkelig heller ikke nogen somhelst anden Udvej, naar Ministeriet ikke gaar, end den, at det paa ny maa opløse; dets Venner i Pressen have jo i lang Tid talt om at blive ved at opløse og atter at opløse for at trætte Bælgerne eller om muligt at bringe Dmslag tilfæde gennem en saadan kraftig Opvæden. Det er jo det Middel, Ministeriet har, og jeg vil haabe og vente — hvilket jeg tror, vi Alle gjøre — at, dersom Ministeriet ikke finder det rigtigere at nedlægge sine Portefeuiller, saa vil det bruge dette Middel for paa ny at høre Bælgerne. Jeg tror, vi Alle ere beredte paa at lade Bælgerne igjen komme til at svare, saa kan jo Conseilspræsidenten stille sine Spørgsmaal noget mere udførligt, noget mere omfangsrigt, han kan gjøre Spørgsmaalene saa flertallige og omfattende